

ČAJ

Pro chvíle pohody

PROSINEC 2023

Časopis Autorů Jičínska

**Ve známé hospodě
na Novopacku
jeden dal druhému
parádní facku.**

**Nastala mela
vyplývá zcela
z pohledu na čárky
na pivním tácku.**

Eva KUBÁTOVÁ

207

Vážení čtenáři,

poslední letošní číslo ČAJe přináší opět zajímavé čtení.

V úvodu dvě básně brněnské autorky **Evy Černé**
(Adventní Prahou a Zimní erotika)
navodí předvánoční atmosféru.

Hostem je autorka limeriků **Eva Kubátová**.
Její tvorba snad na tvářích čtenářů vykouzlí úsměv.

Nejen o Vánocích jsem si povídal se
Simonou Vroblovou (rozenou Váchalovou), která tvrdí, že :
Na Ježíška věřím dodnes!

Sedmou částí pokračuje moje
Vzpomínání aneb Paměti o počátcích organizovaného
(ne zločinu) psaní na Jičínsku po roce 1990.

Závěrečnou pohádkově laděnou povídku **Křišťálová růže**
přibalila **Lucie Volná (rozená Martínková,**
možná si ji pamatujete z povídkového souboru **Návraty**).

Pohodové Vánoce a úspěšný vstup do nového roku 2024,
kdy ČAJ bude opět s Vámi.
Mimochodem v lednovém čísle si připomeneme
100.výročí úmrtí Jiřího Wolkera,
přineseme rozhovor s Václavem Teslíkem
a další literární zajímavosti.

Váš Václav

EVA ČERNÁ

Brněnská autorka, vítězka Mělnického Pegasu 2023. Její tvorba bude obsáhleji představena v únorovém čísle ČAJe. V prosincovém čísle nabízíme malou ochutnávku její zimní poezie.

Adventní Prahou

Ještě je kousek do Vánoc
Praha je zachumlaná do sebe
A v mlze všechny sochy mají oči andělů

Ještě je kousek k narození
A kamenné děti ze sousoší sv. Luitgardy na Karlově mostě
čekají na polibek který jim vdechne život

Ještě je kousek k milosti
A křídla strnule zneklidněná přikrývají neosvětlené betlémy
v přítomí pražských kostelů

Ještě je čas na bílou lilii
A tak tě držím za ruku a jdeme Prahou adventní
čistí a pravdiví s pírky sněhu ve vlasech

Zimní erotika

dva bílé kopečky sněhu
uchopit tak něhu za vztyčené hroty
a ptát se – co dám já a co ty?

až sklouzneme se po stráni
jak sněhuláci bezbranní
do rozpuštěné samoty

zima se chladem zatřese
v závěji oba najdem se
a zmrznem v chvojí

HOST ČAJe:

Eva Kubátová (*1931 +2010)

Svoji maminku a její tvorbu představuje Richard Kubát z Radkyně u Nové Paky. Limeriky čerpány z knihy **106 limeriků** (vydal Richard Kubát vlastním nákladem) s veselými obrázky Jana Meisnera.

Ostatní informace čerpány se svolením autora ze stránek

<http://www.radkyne.cz/index.php?a=100>

Richard Kubát:

Moje máma pocházela z intelektuální pražské měšťanské rodiny. Zнала cizí jazyky, mluvila výborně německy a obstojně i švédsky, nicméně nejlépe znala angličtinu. Její obliba angličtiny, sečtělost a dlouhý pobyt v Londýně, ji přivedl k zajímavému koníčku: začala nejdříve sbírat a později sama psala krátké říkanky, které se nazývají limerik (anglicky "limerick"). Začala sbírat limeriky v angličtině, ale časem začala sama psát limeriky české, anglické či německé. Sešit, který jsem našel, byl plný jejích originálních limeriků v různých jazycích. Myslím si, že české limeriky mé mámy patří k těm nejlepším. Využila svého dlouholetého pobytu v Anglii a použila v limericích názvy zahraničních měst, jejichž fonetická podoba (výslovnost) se rýmuje s některými českými slovy. Tato česká slova jsou však zapsána podle stejných pravidel, podle kterých jsou zapsána jména měst v angličtině či francouzštině. Pro ty, kteří správnou výslovnost neznají, jsem pod textem přiložil pár vysvětlivek; snad se na mne za to nebudete zlobit.

LIMERIKY EVY KUBÁTOVÉ

Jednomu řezníku v obci Jirny
vloudil se pekelník do udirny.
Od té doby, co tam vlez',
nechce buřty ani pes.
V uzenkách převládá zápach sirný.

Dělbuch si vyrobil sousedův Mirek
k tomu si nastrádal hromadu sirek
Už se těšil na tu ránu.
Bouchlo to dřív! Není v Pánu ...
jen má teď do hlavy jedenáct dírek.

Jedna chudá lehká dívka z Třince
musí nosit šaty po mamince.
Šetří si na nové.
Bohužel pánové
vyplácí jí jenom mince.

Byl jednou jeden muž z Pyšel,
o němž už každý snad slyšel,
že je to hajzl.
Co viděl, čmajzl.
Prchali, kamkoli přišel.

Jeden host v hotelu v Kodani
objednal šest vajec k snídani.
Má prý je rád k smrti.
Číšník hlavou vrtí,
že to snad poněkud přehání.

Jeden host v hospodě v Berlíně
objednal kohouta na víně.
Číšník byl nemešlo,
tak se to seběhlo,
že měl pak kohouta na klíně.

Nedaleko města Zbečna
žila jedna starší slečna.
Dřív skýtala potěšení.
Dneska ale vskutku není
mužům vůbec nebezpečná.

Byl jeden mládenec ze města
Koperu,
známý že nadevše miluje operu.
Před kasou je časně ráno.
Neuznává "Vyprodáno".
"Dejte sem vstupenku, nebo se
poperu!"

Byl jeden starý rod v Záporoží,
který žil od věků v bázni Boží.
Pití a karban je jim cizí,
nemají ani televizi.
Proto tak snad rod ten tolik se
množí.

Jednou si občan z města Komárna
sekačku koupil značky Husquarna.
Ti, kdo trávu dosud kosí,
ohrnují nad ním nosy
prohlašující: "je to snobárna".

Když jeden silák z Trnavy
vsadil se, že vlak zastaví,
volali mu třikrát sláva!
Teď tam leží jeho hlava
kousek dál tělo bez hlavy.

Byl jeden frajírek v Dar-es-Salaamu,
na dívce cosi chtěl, a to dala mu.
Teď ji jeden doktor léčí
a má přitom plno řečí,
proč jenom poslechla toho halamu.

Hubená dívka v městě Pula
přes zimu krásně se vyvinula.
Co se týká tělíčka,
je to jasná jednička.
Po duchu je to však čistá nula.

Jeden stařík na ostrově Celebes
zakoupil si v mládí nový Mercedes.
Že nebyl princ z pohádky,
koupil si ho na splátky.
Splácí tu svou ojetinu ještě dnes.

Kdekdo zná tu ženu v Acapulcu
co má jednu mnohem větší půlku.
Ať doma či v práci
co chvíli se kácí.
Na pláži má větší půlku v důlku.

Jeden mladík z města Honolulu
namluvil si krásnou dívku Lulu.
Má svoje zásady:
už nedbá na rady.
To má tedy kapitální smůlu.

Byl jeden knihkupec v Brně,
ten by jen spal jako mrně.
Byla to paráda.
Obchod však nestrádá,
ač někdy prodává chrně.

Výrobce uzenin strpět musel
kontrolu, kterou mu poslal Brusel.
Už když viděl, jak se tváří,
bylo jasné uzenáři,
že je to tentokrát pěkný průser.

Želel manžel z pražské čtvrti Košíře,
že mu žena rozkynula do šíře.
Vysvětlit to nedovedu.
Zřídka sleze s rotopedu.
To je pro mě doopravdy k nevěře.

Emigrantka Jaroslava z Žatce
po letech se ohlásila matce.
Přijela z Rimini
se třemi miminy.
Sama se zdržela jenom krátce.

Byl jeden obchodní zástupce z
Thajska,
kterému nadevše chutnala rajská.
Když však spatřil účet,
začal zlostně bručet:
"Myslel jsem, že na to postačí
pajska."

Velká sláva čeká Květu.
Účinkuje v kabaretu.
Známi už ji viděli;
prý je druhá Minelli.
Květa se má zkrátka k světu.

S pěknou dívkou jeden mladík z
Hranic
cestou vlakem přejel sedm stanic.
Že jí padl do oka,
cesta byla divoká,
přestože byl stále ještě panic.

Byl jednou jeden muž z Písku,
co pátil načerno whisky.
Pálil ji ze zelí.
Palírnu zavřeli.
Navíc to rozmázli v tisku.

Manželka hejtmana z Buštěhradu,
přála si bazének na zahradu.
Řekl smutně: "Na mou věru,
ty snad nevíš, kolik beru?
Koupil bych – ale copak kradu?"

Jedna pěkná dívka z Vimperka,
od malička byla čiperka.
Nečeká ji sice sláva,
zato slušně vydělává
v jednom baru jako striptérka.

Jeden biolog z Obořiště
doma v pokoji chová sviště.
Stále ještě se tomu diví,
že ho přátelé nenavštíví.
Vždycky říkají: "Snad až příště."

Jednoho mladíka z Jihlavy
při rvačce praštili do hlavy.
Tehdy přišel domů plačky,
že už nechce žádné rvačky.
Raději změnil si pohlaví.

Jedna žena na ostrově Jáva
pro ozdobu doma chová páva.
Páv však skončil strašně:
utopil se v kašně.
Paní pro něj bulí jako kráva.

Jeden prostý občan v obci Okříнку
vypráví rád tuto svoji vzpomínku:
v ZOO se u klece s pštrossem
seznámil se Standou Grossem.
Otázka je, zda to stojí za zmínku.

Byl jednou jeden Václav Klaus
a ten šel prosit do Emauz:
"V úctě skláním svoji hlavu.
Pane Bože, dej mi slávu!
Proč ji má zrovna Mickey Mouse?"

Na ostrově Hokkaido
s valaškami chlapci idó.
V prostorách podzemky
tancují odzemky;
na sta jenů tak si přídó.

Jeden muž šílený z Pátku
přizabil sestru a matku.
Když se hnal po strýci,
zatkli ho četníci
ted' už je konečně v chládku.

Byl jednou jeden muž z Mamaie
který řek': "Má žena dobrá je.
Nezná slovo 'kdyby',
splní vše, co slíbí."
Občas však poslal ji do háje.

Byly dvě robustní sestry z Jívky
kterým se líbily jenom dívky.
Jejich bratr v Bochum
dával přednost hochům;
lákal je na nové detektivky.

Byl jeden hubený obchodník z
Lusaky
který se najíst chtěl v Bulharsku
musaky.
Má k cestě odvalu,
nemá však na dráhu,
protože v Lusace prodává fusaky.

Byl jeden chudičký úředník ve
Chvojně,
který dřel za málo po léta pokojně.
Jednou se vydal na lup
do blízkých chat a chalup.
Od těch dob žije si obstojně.

Záletný sukničkář z Rotterdamu
nalákal do bytu mladou dámu.
Když její odpor zlomil,
pod šatem zjistil omyl:
poznal, že objímá dalajlámu.

Když jeden statný bojovník z
Tasmánie
řek', že nikdo ho rohlíkem neopije,
někdo se zašklebil,
nevíte, kdo to byl?
No přece jeho žena Melánie!

Jeden sportovec z Termopyl
ještě nikdy se neopil.
Není to prý zdravé.
Běhá, skáče, plave.
Včera ho spolkl krokodýl.

Jeden statný junák z Mohuče
síly měl, že lámal obruče.
Před dívkou vkleče
lámal i meče.
Brzy však natáhl papuče.

Jeden uštvaný manžel z Boleslavi
skočil oblečen střemhlav do Vltavy.
Všichni (kromě vdovy)
říkali si: "kdo ví,
ten to určitě neměl z vlastní hlavy."

Byl jeden zdravý muž jménem
Dumas,
kterého trošičku trápila rumas.
Získal za chvilenku
z OÚNZu neschopenku.
Ten muž měl zřejmě dost za ušumas.

Žárlivý chlapík z města Salerna
rádil, že je mu žena nevěrná.
Když mu ale na pohovce
rozkládala stovku k stovce,
zajásal: "Jsi ty ale holka čiperná!"

Nesmělý mladík z města
Scarborough
miloval jednu dívku za horough.
Když přišel k námluvám,
ta holka - nelžu vám,
hodila po něm bačkorough.

Roderick Armand z města Calais
povahy nebyl moc dokonalais.
Když se jednou policie
dopátrala bigamie,
obě ženy mu hned daly valais.

Hamižný obchodník z města
Darjeeling
dal by si koleno vrtat pro shilling.
Nabídl pět liber,
řekli: "Tak si vyber."
Už není na světě. Amen, cililink.

Koupil si noční hlídač z Ipswiche
kožené krásné pouzdro na klíche.
Je však velké do kapsy,
kterou by pak nezap' si.
Takže zas k ránu budí rodiche.

Jeden ctnostný mládeneček z
Hranic,
dlouhá léta zůstal stále panic.
Jeho sestra - skoro plačky
zvala domů spolužačky,
neboť jí už bylo z něho nanic.

Děl vrchní v hostinci v Beaujolais
hostu, co nohy měl na stolais:
"Neupřu Vám práv,
chovat se jak brav,
prostřu Vám hned, pane, v
stodolais."

Ptal se jeden šlechtic v Dolgellau
když mu srnčí kýtu přinesllau:
"Není to loňské,
anebo koňské?"
Protest suše odbyl: "Jen jestllau!"

Jeden statný mládnec z Ashby
vyvolává hospodské řežby.
Když tvrdí: "Do léta
odejdu do světa",
hospodští povzdechnou: "Kéž by!"

Jednoho mladíka z Koblence
trápila nadměrná potence.
Když už všechny ženy
byly oblaženy
začal si vyhlížet mládence.

Jednomu chlápku z La Manche
skočilo pod šaty saranče.
Spustil hned hrozný ryk,
křepčil jak válečník.
Apače předstih' - i Komanče.

Jeden muž chatu měl v Jevanech,
o jaké píše se v románech.
Na otázku kdy tam jet
říká ženě: "Třeba hned,
svoji matku ale doma nech!"

Byl jeden kníže v zámku na Loiře,
kterému úsměv stále zářil ze tváře.
Že by půvab paní kněžny?
Ba ne - důvod v kraji běžný:
dceruška místního hokynáře.

Výstavní servírka z Karviné
přednostmi vyniká nad jiné.
Když se sklání nad stoly,
host si leckdy dovolí.
Nekřičí, špitne jen: "Tady né!"

Manželé Černí z města Hořice
přivedli na svět syna Mořice.
Se jménem jsou potíže,
oba ale tvrdí, že
dohodli se již, jeho tvořice.

Zahrádkář ignorant z městyse Pecky
pěstoval své ovoce nevědecky.
Vyhýbal se drogérii,
četl jenom beletrii.
Jak to, že úrodou předčil všecky?

Jeden módní kadeřník z Ulmu
dlouho marně hledal svou kulmu.
Když si prohléd' kdejaké šuple,
ptal se - neb měl nervy už ruplé,
zda ji nevzal nějaký vůl mu.

Vznešená maharání z Madrasu
vydává statisíce za krásu.
Kosmetické ústavy,
trápení ji nezavíjí.
Stále má frňák jako klobásu.

Jednou se dívčině v podhorské
Studénce
zdařilo před matkou utajit milence.
V noci je to snadné.
Horší bude za dne
za devět měsíců utajit kojence.

Radní z městečka ve státě Kentucky
rádi dělají ze sebe světáky.
Otázka je přeprostá:
co na to pan starosta?
Co by? Nic. Totiž - no ano, ten taky.

Ve známé hospodě na Novopacku
jeden dal druhému parádní facku.
Nastalá mela
vyplývá zcela
z pohledu na čárky na pivním tácku.

Vysvětlivky ohledně výslovnosti:

Dumas, čti "dyma" nebo "dima"

Scarborough, čti "skárborou" (jedna z více možných výslovností)

Calais, čti "kalé"

Ipswich, čti "ipsvič"

Beaujolais, čti "božolé"

Velšské jméno města Dolgellau se v angličtině přepisuje "Dollgelley", čili čte se zhruba jako "dolgely". Kdyby to máma nepřipsala pod tento limerik, vůbec bych to netušil a rýmům bych nerozuměl. Velština je úplně jiný jazyk než angličtina a dokonce i řada rodilých Angličanů by jméno správně nepřčetla.

Na Ježíška věřím dodnes!

Rozhovor - Simona Vrobllová (Váchalová)

Simonu jsem poznal jako účastnici Jičínského poetického jara, později byla jednou z hlavních organizátorek Chodského poetického jara v Domažlicích. Když jsem s ní dělal rozhovor pro zářijové číslo ČAJe v roce 2014 (číslo 96), měla dva syny. Jenže za ty roky, co jsme se neviděli, se u Simony mnohé změnilo, rodina se rozrostla, a tak jsem ji po čase opět požádal o předvánoční rozhovor.

*** Simono, žiješ nedaleko Domažlic stále v Milavčích, rodišti Josefa Váchala?**

Žiju a neměnila bych. Jezdí zde vlak, autobus, máme obchod, poštu. Dokonce nejstarší základní funkčně existující obecní (ne farní či církevní) školu – dnes pochopitelně základní (od roku 1775 bez přerušení provozu) v Čechách a podle zatím dostupných pramenů i v celé ČR . Studánka – Vojtěška – má podzemní pramen s pitnou vodou, pro kterou dojíždějí lidé ze široka daleka. Jen hospoda vloni ukončila činnost, a tak tím obec je trošku ochuzená.

***Z mailů vím, že se tvoje rodinná „smečka“ ještě rozrostla. Takže kolik máš dětí a jak jsou velké? Pokud si dobře pamatuji, máte s manželem Jáchyma, Filipa, Simonu a Jonáše?**

Pamatuješ si velice dobře. Jáchymovi už je 13, Fildovi 11, Simče 8 a Jonáškově v září bylo 6, tedy poslední předškolák.

***Mají tvoje děti nějaké umělecké nadání? Víím, že jsi psala o rodinné**

kapele.

Manžel je bubeník, ale jinak multiinstrumentalista. Jáchym hraje na klasičtí kytaru, jak individuálně, tak v orchestru, na klavír a poslední rok jej chytla elektrická kytara. Filip hraje na bicí, klavír a ukulele, Simča na klavír, zpívá ve sboru a sportovně tancuje. Já to jen „manažeruju“ :-)

Jonáš zatím inklinuje taky k bicím. I když to vypadá, že by mohl jít v mých šlépějích. Do 17 let jsem za domažlickou Jiskru hrála košíkovou. Výšku na to má.

***Jsi ředitelkou MŠ Benjaminek. Jak tě práce naplňuje a co nového chystáte?**

Mateřskou školu jsem založila před 10 lety, před 5 lety jsem otevřela dětskou skupinu v Klatovské nemocnici. V tuto chvíli se vyvíjí spolupráce se Stodskou nemocnicí, tak uvidíme, do jaké míry se nám vše vyvine.

Školka je moje „5. dítě“ dětská skupina „6.“. Mám výborné zaměstnance a děti je také dostatek, takže nezbyvá, než být spokojená a vlastně na celý ten pracovní proces trochu pyšná. Všechny moje biologické děti tuto školku odchodily a těší mne, že jim v tomto směru byla dopřána nadstandardní péče.

V roce 2010 jsme natočili jakožto výsledek Benjamínkovy hudební akademie a projektu Čteme dětem pro radost CD autorských (Tvých! :-)) pohádek a v roce 2024 vyjde druhé. Moc se těšíme.

***Práce, děti, rodina. Jak to všechno stíháš? Jak nejraději relaxuješ?**

Abych byla upřímná, poslední roky jsou neskutečně vyčerpávající a několikrát jsem si musela dát prostě relaxpauzu. Ale jak už jsem zmiňovala, mám výborné zaměstnance a veškerou práci za mne vždy zastali.

Ve volných chvílích moc ráda lyžuji. S rodinou jezdíme do Rakouska, Švýcarska, ale s menšími hlavně na Šumavu. Užíváme si koncerty, kino, divadelní představení a výlety po Čechách i do zahraničí. Radost mi udělá nenáročná knížka, oddechový film ideálně v kině nebo komedie v divadle. Ale někdy mě skutečně nabíjí právě povedená práce.

***Myslíš si, že vychází dostatek dobrých knížek pro děti? Mimochodem nedávno vydal můj literární kamarád Jiří Šandera knížku Kluci a holky z mateřské školky (viz zde <http://jirisandera.cz/product/14-kluci-a-holky-z-materske-skolky>). Podle mého názoru je to velmi zdařilá publikace se spoustou obrázků. Jaké knihy děti zajímají? Nebo je zajímají jen počítače a mobily?**

Zda dostatek, to nevím, ale některé čtivé a ne zcela hloupé se sehnat dají.

Naše děti si od prvotních leporel O Palečkovi, přes Martínkovu cestu oblíbily Ztřeštěný dům na stromě, jehož 6 dílů kluci doslova zhltili. Nemohou chybět biografie Fredieho Mercuryho, nebo Chycení v Meincraftu. Líbila se hodně Tělověda a Jazykověda od Jiřího Žáčka. Prosmály se audioknihou Pan Kaplan má stále třídu rád. V tuto chvíli je na programu dne Příručka amatérského archeologa aneb Do mrtvých se nekope.

Mobily jsou taky na programu dne, ale naštěstí převážně kvůli muzice nebo trikům s Rubikovou kostkou. Zkoušejí natáčet krátká videa a stříhat. Horší je to u nejmladšího Jonáška, který velmi často vyžaduje Nintendo.

Po shlédnutí filmu „The Social Dilema“ z roku 2020 mne vždy docela mrazí a tím víc jsem radši, že dokáží naše děti trávit volný čas muzikou, sportem, s kamarády venku nebo občas prostě nicneděláním.

***Jak se daří kultuře v Domažlicích?**

Poslední rok došlo (alespoň z mého pohledu) k nesmyslnému odejití ředitele MKS a přijetí člověka, který s Chodskem má pramálo společného. Vydržel od června do října 2023. Nyní zde působí zastupující ředitel.

Divadelní představení, kino, koncerty jsou stále. Ale se slávou otvírané Kulturní centrum příliš akcí nenabízí. Spíš – z mého pohledu – velmi málo. V Městské knihovně Boženy Němcové Domažlice, která je jeho součástí, jsou pořádány besedy. V listopadu např. „Cesta do hlubin literárního textu aneb Čtení nás baví“ nebo „Nad archivními fotografiemi nejen z Chodska“. Tradiční srpnové Chodské slavnosti také upadají. Folklór se vytrácí.

*** Jak jste přečkali covid, kdy kulturní akce neměly na různých ustláno?**

CHOFILIS (Chodský Filmový a Literární Spolek), který jsme s Luckou Popovičovou uvedly v život, je krásnou vzpomínkou. Bohužel, s ohledem na vyčíženost, příliš v kontaktu nejsme. Třetí člen, Karel Šmirkl, v aktivitách je nadále činný.

***Blíží se Vánoce, rozhovor chystáme na podzim, ale vyjde v prosincovém čísle, tak se podívejme trochu na dění kolem Vánoc. Jak všechno v tak počestné rodině stíháš připravit a nachystat?**

Vánoční svátky mám moc ráda. Ještě nikdy jsem nezdobila stromek. V tomhle směru je manžel ohleduplný a tuhle činnost má na starosti on. Právě překvapení rozzářeného stromku a navíc dětské oči.... To jsou pro mne Vánoce.

S cukrovím rády pomáhají ratolesti. Dokonce už nemusím vysávat mouku a cukr po celém domě :-)

Ježíškovi píšou všichni dopis a dávají za okno. Některá přání jsou hodně specifická (např. před 9 lety oranžové ponožky, které způsobily po rozbalení obrovskou radost, vloni pro změnu, aby už nerostly nohy, což Ježíšek nějak nedokázal zařídit).

Nemám ráda dárky pro dárky, ale takové, které skutečně potěší.

***Jak ty vzpomínáš na tvoje dětské Vánoce v 80.letech 20.století? A jak dlouho jsi věřila na „Ježíška“? Psala sis Ježíškovi o dárky? A dělila jsi dárky na tzv. měkké a tvrdé?**

Na Ježíška věřím dodnes. Podle Tebe neexistuje? Každý rok mám někde na stromečku schovaný dárek. Např. ve skořápce vlašského ořechu v rudém saténu byly náušnice. Jeden pro mne, jeden pro Simonku. Krááása.

Na mé Vánoce vzpomínám moc ráda. Prostě je mám spojené s pohádkami, vůní stromku a cukroví, samozřejmě dárky (skupenství jsem neřešila) a se sněhem. Ten poslední roky chybí. A mně třetí rok i tatínek, bez kterého jsou o poznání nostalgičtější.

*** Jaký dárek z dětství ti utkvěl nejvíce v paměti? A patří mezi tvé oblíbené dárky knihy? Třeba když dnes sama obdarovááš své blízké?**

Určitě první školní aktovka! Více než dva týdny jsem s ní spala namísto plyšáka.

Bez knih to nejde. Moc se mi líbí nápad knihy „na míru“, kdy se do vydavatelství pošle jméno hlavního hrdiny, jeho kamaráda/kamarádky a název obce, kde bydlí, popř. místa, kde to má rád/a. Naše děti takových příběhů mají v knižní podobě několik. Nebo přímo interaktivní „Vytvoř si svou knihu“.

Já jsem dlouho sháněla Manon Lescaut, rok vydání 1967, překlad Vítězslav Nezval. A hle...byla pod stromečkem.

***Co vánoční zvyky? Odlévání olova, rozkrajování jablíčka? V hudební rodině dojde i na koledy?**

Odléváme olovo, rozkrajujeme jablíčka, pouštíme lodičky. Ráno na Štědrý den voní na stole vánočka, vařím kubu, kterého ale jím až druhý den, abych viděla zlaté prasátko. Odpoledne chodíme do lesa ozdobit stromek ovocem zvířátkům.

A samozřejmě vzpomínáme na naše blízké, kteří už s námi Vánoce tráví jen v našich vzpomínkách, zapálíme svíčku.

Koledy jsou součástí celého Štědrého dne. Letos se na ně těším moc, protože už si možná zahrají všichni společně – kytara, bicí, klavír. Zpíváme všichni (já s ohledem na ostatní hodně potichu :-)).

***Jsi pekařka vánočního cukroví? Pečeš tradiční cukroví nebo máš nějaké recepty po babičce? A co vanilkové rohlíčky?**

Cukroví peču moc ráda, jak už bylo zmíněno výše. Vanilkové rohlíčky, pracny, ořechy, vosí hnízda. Ale i vločkové, kokosové a sezamové dobroty. Nejvíc druhů a nejlepší dělá moje maminka, které naše děti rády pomáhají. Je pečlivá a na rozdíl ode mne má jeden kousek jako druhý. Mně občas formičky mění během vykrajování tvar :-)

Babička ve spolupráci s dědou dělala neskutečně pracné šlehané oříškové rohlíčky plněné vynikajícím krémem, od druhé mi nejvíc chutnaly právně pracny. A její nanukové řezy neměly konkurenci.

***A večere? Tradiční bramborový salát a ryba? Nebo máš nějakou zvláštní rodinnou tradici?**

K večeri je hrachová polévka (zvyk z manželovy strany, u nás se dělala rybí, kterou jsem ale nikdy nejedla), bramborový salát a kapr. (Já mám už 26 let rostlinnou alternativu řízku, jsem vegetariánka.)

***K svátkům patří pohádky. Jaká televizní pohádka tebe nejvíc oslovuje třeba i po letech? A máš čas sledovat ty nové pohádky? Jak se ti líbí?**

Moje oblíbené jsou „Co takhle svatba, princí?“, „Ať přiletí král, královno“, „O princezně, která ráčkovala“ a snad nejvíc „Kdo probudí Pindruše?“.

Z těch novějších první díl „Tajemství staré bambitky“, „Tři bratři“. Poslední dva, tři roky mne vyloženě žádná neoslovila tak, že bych ji potřebovala vidět víckrát.

***Mají u vás Vánoce i takový ten církevní nádech nebo jsou spíše ty tradičně „rodinné“?**

Manžel je z věřící rodiny, já z ateistické. Na půlnoční do kostela jsem chodila pravidelně se svojí babičkou a tu atmosféru jsem milovala. Když by děti chtěly, půjdu s nimi ráda, ale jinak večer trávíme u rodinného krbu (doslova).

Samozřejmě jsou Vánoce oslavou narození Ježíška, ale před večerí se společně nemodlíme.

Nejsem věřící ve smyslu víry v Boha. Netvrdím, že není, ani nikomu nevyvracím, že je. Jsem fatalistka a skutečně si myslím, že nic není náhoda. Vše, co se děje, mám svůj smysl. Ač se to v danou chvíli může zdát nepochopitelné, nespravedlivé, smutné.

Posledních pět let bylo v mém životě tolik prapodivností, které nakonec přesně zapadly do sebe, že je to až neskutečné. Není to tak dlouho, kdy jsem

začala věřit sama v sebe. A anděl/é, kteří nade mnou bdí, už musejí být hodně unavení.

***Jak Vaše děti vnímají vánoce? Je to už zcela jiná generace, ale našla bys něco společného, co naše a jejich Vánoce spojuje?**

Dokud budeme vnímat Vánoce jako svátky klidu, pohody, společně trávených chvil s našimi blízkými, dodržovat tradice a zvyky předávat dál tím, že je prožíváme společně, to kouzlo se nevytratí. Alespoň myslím, že to tak může být. Přeju si to.

Už od poloviny listopadu mají mladší děti dopis za oknem a denně kontrolují, zda už je pryč.... Jsou jiná generace, ale i tak se k večeri svátečně oblékají, mají radost z vánočního pohledu ve schránce!, vedle tabletu leží knížka,

***V roce 2024 uplyne dvacet let od 1.ročníku Jičínského poetického jara. Jak na naše setkání vzpomínáš?**

Jak už jsem zmínila, žádná setkání nejsou náhodná.....

.... Tak jsme jednou si s Luckou v podnájemním studentském bytě v Plzni přečetli v Listech ASON – klubu (kde se nám tam vzal už nevím...), že se koná víkendové setkání, kam jsou zvaní literáti a milovníci dobrého vína. Nebo tak nějak, mohu-li parafrázovat. Každopádně, jak znáš Lucku, nešlo odolat – jí vínu, mně tehdy jejímu entuziazmu. A tak jsme vyrazily do neznáma, došly do knihovny a dál už to znáš..... :-)

JIPOJ, MAPOJ a CHOPOJ jsou pro mne nejlepší počiny literárního podsvětí :-)

Lidé, které jsem díky těmto setkáním poznala (Táňa Sivová, Prochor, Dan Mikeš, Marek Velebný, Irenka Velichová, Matej, Peter Šrank,.....), lidskost, přátelství, výlety, chuť do tvoření a následné sdílení

Co se Tvé osoby týče, při prvním setkání by mne ani nenapadlo, že bys někdy mohl být autorem pohádek a textů písniček na Benjamínkovo CD.

***O Vánocích se prý plní i ty nejsmělejší sny. Co by sis přála v příštím roce 2024?**

Nám všem bych přála zdraví, každému jednomu z nás alespoň jednoho blízkého člověka, který nad námi otevře i v té největší průtrži deště a s nímž se o sebe navzájem můžeme opřít. Spokojenost se sebou samým, protože jen tak můžeme být spokojeni s tím, co je kolem nás. Lásku. Vnitřní sílu.

Já osobně bych si v následujícím roce přála prožít tak, abych na každý jeden den z něj v roce 2025 ráda vzpomínala. Třeba se tam objeví i setkání

s přáteli z Jičína.

Krásné prožití vánočních svátků všem čtenářům a příznivcům literárních a kulturních počinů.

Děkuji za rozhovor.
Václav

Já si, milý Václave, velice vážím toho, že jsi mne oslovil a děkuju, že jsi mi ve vzpomínkách svými otázkami nechal prožít již téměř zapomenuté chvíle.

Simona.

Marcela Kubovová a Simona Váchalová (nyní Vroblová)
na Chodském poetickém jaru 2008.
Foto Václav

Václav FRANC: VZPOMÍNÁNÍ
Paměti o počátcích organizovaného (ne zločinu) psaní
na Jičínsku po roce 1990.
Část 7.

Při svém vzpomínání listuji KOBROU a zjišťuji, jak jsme tehdy byli přísní a kritičtí k tomu, co jsme dělali. Pořád se nám něco nelíbilo, že na naše vystoupení chodí málo lidí, že jsme málo aktivní, nevyužíváme všechny možnosti publikování atp. Dnes s odstupem zjišťuji, že to byla velmi krásná doba, kdy spolek sílil, členové dosahovali ocenění na soutěžích, publikovali ve sbornících. Prostě s jídlem roste chuť.

Musím zmínit jednu důležitou akci. V pátek 28.června 2002 se konalo první setkání spolku na chalupě u proChora v zahrádkářské kolonii Hádek. Tak zvaný stmeláč byl opravdu přínosem, neboť u táboráku se dají probrat věci, které na schůzce nestíháte nebo k nim nemáte odvalu. Pivo a víno pomohou rozvázat jazyk. Naše stmeláčová setkání se stala nedílnou součástí spolku. Scházeli jsme se hlavně u proChora, ale postupně se místa rozšiřovala. Přiznám se, že na stmeláče jsem se těšil. Bylo to takové příjemné vybočení z každodenních pracovních povinností a byl jsem mezi lidmi, se kterými jsem si měl, co říct. Pochopitelně ne vždy se akce vydařila, někdy přišlo špatné počasí, jindy méně lidí, ale většinou vládla přátelská atmosféra, trochu toho špičkování a hecování patřilo k věci.

Ještě jedna změna ve spolku nastala po říjnové schůzce, kdy jsme rozhodli, že se ze schůzek budou psát zápisy. Ty byly uveřejňované v

KOBRĚ a na internetových stránkách . Možná jsme chtěli dát naší činnosti řád. Řešili jsme dokonce členské příspěvky, ale neprošlo to.

Já osobně jsem měl pocit, že je spolek zahleděn moc do sebe, že bychom o sobě měli dát vědět navenek. Tady právě proChor navrhoval zahraniční čtení, což byl zřejmě počátek našich kontaktů na Slovensko.

Osobně rád vzpomínám besedu v Masarykově obchodní akademii v Jičíně, kterou zorganizovala Eva Jebavá. Se Zlatou Zákoutskou jsme 17.prosince besedovali s maturanty o literatuře a přečetli texty s převážně vánoční tematikou.

Maturanti po nás chtěli, abychom jim pomohli s maturitní otázkou: regionální literatura. Já tuto otázku zpracoval a přes Evu Jebavou maturantům poslal. Potěšilo mě, že ještě po několika letech tento můj „tahák“ po škole koloval, jak přiznala dcera mojí sestřičky z ordinace, která na škole maturovala.

K této besedě se váže ještě jedna vzpomínka. Když jsme přišli, vzpomněl jsem si na moje školní léta, když nám profesorka diktovala údaje o spisovatelích. Tak jsem začal: Piště si, Zlata Zákoutská se narodila na hornobranské poště jako dcera poštovního úředníka ... Viděl jsem, jak studentky nechápavě hleděly na mě. Tak jsem je uklidnil. Takto by literatura vypadal neměla. A začaly jsme se bavit normálně o knížkách, které čtou a zajímají je. My potom přidali i vlastní tvorbu. Bylo to milé pohlázení v předvánočním čase. Besed jsem absolvoval více, ale právě na tuto rád vzpomínám. Navíc se na akci objevila jedna studentka, která nám poslala soutěžní příspěvek do Řehečské slepice, který získal ocenění.

Přišel rok 2003 a musím napsat, že to byl jeden z těch veleúspěšných roků. Především nesmím zapomenout na cestu na Slovensko a první prezentaci LISu za hranicemi. Jsem nesmírně rád, že jsem se díky literatuře podíval za hranice České republiky. S proChorem a Monikou Eberlovou jsme podnikli průkopnickou cestu. Nezapomenu na ráno na stanici Vrútky, na setkání s nám dosud neznámými lidmi, ze kterých se velmi brzy stali přátelé. Myslím si, že cestu a vše kolem jsem již jinde dostatečně popsal. Ale ten krásný pocit při cestě zpátky, kdy jsme při čekání na vlak v Hradci Králové u piva snili o setkání v Jičíně, to byly fantastické chvíle. Myslím si, že ostatní LISáci dost dobře nechápali naše pocity a dojmy, které zůstávaly i po letech velmi silné. Dokonce jsem tehdy do KOBRÝ napsal prorocká slova: *Význam oné „mise“ pro LIS bude zúročen teprve v budoucnosti, hlavně pokud se podaří uskutečnit chystané setkání autorů v Jičíně.*

Uspořádali jsme autorské čtení v Turnově v Knihovně Antonína Marka.

Už tehdy došlo k incidentu s Jarmilou Novotnou. Každý autor měl svůj stanovený čas, nevím přesně jestli to bylo deset minut nebo méně. Chápu, že pro básníky to je dostatečné, ale co s prózou. Číst ukázkou z povídky? Nebo jen něco krátkého? Jarmila Novotná tento časový limit respektovaný ostatními překročila. Když už četla více než patnáct minut, Jana Benešová ji zastavila a byl oheň na střeše.

Tradici se stalo čtení pohádek u kašny v rámci pohádkového festivalu, setkání na stmeláči u proChora. Uspěli jsme v nebyvalé míře na soutěžích, získali jsme patnáct ocenění, zasloužilo se o ně sedm autorek a autorů, což dokazuje, že to nebyly pouze úspěchy pouze jednoho dvou členů.

Opět musím vyzvednout naši spolupráci s Městskou knihovnou v Jičíně, která nám poskytovala zázemí a servis, kterého jsme si mnohdy nevážili. Byla to pro nás samozřejmost, ale viděl jsem, jak třeba v Mělníku musí platit pronájem sálu na schůzky.

Přihřeji si svoji polívčičku, neboť jsem na stmeláči představil útlou brožurku *LIS Mýma očima aneb Jeden za všechny - všichni za jednoho*. Je to knížečka, kterou jsem napsal sám a pokouším se v ní parodovat tvorbu jednotlivých autorů. Již na stmeláči jsem měl problémy, aby mě ctihodná LISácká veřejnost fyzicky nenapadla, ale vše nakonec dopadlo dobře. V deseti krátkých příspěvcích jsem se pokusil karikovat sedm prozaiků (i moji maličkost) a tři básníky.

Než se dostanu do roku 2004, udělám malou odbočku. Měl jsem ve spolku důležité slovo ohledně organizování činnosti, stal jsem se takovým nepsaným vedoucím, což mělo svoje klady i zápory. Svoji editorskou činností jsem neměl tolik času na vlastní tvorbu, ale pořád jsem patřil k neaktivnějším. Kromě KOBRY a ČAJe jsem vydával v edici Profily malé brožurky dalším členům. Sám jsem posílhal po vydání knihy v kamenném nakladatelství, neboť dosud vydané sbírky poezie v nakladatelství Půlnoc v Táboře, se moc nelišily od mých samizdatových vydání. Důležité bylo, že jsem stále psal. V té době vznikl rukopis vzpomínkové knížky František, který později vyšel jako kniha, cdéčko a v roce 2023 dokonce jako e-kniha. Měl jsem úspěchy na soutěžích, publikoval jsem příležitostně ve sbornících i časopisecky. Dosáhl jsem určitého stupně, o kterém se mi ještě před pár lety nezdálo.

Poznal jsem taky řadu lidí, dosud známých z televize či novin.

Rád vzpomínám na Jiřího Žáčka, s kterým jsem stále v kontaktu prostřednictvím mailu. Stejně tak na varnsdorfského básníka Milana Hrabala, organizátora nezapomenutelných soutěží. Ve Varnsdorfu jsem poznal Vladimíra Píšu, porotce soutěže, jinak přítele, se kterým se vřdycky rád sejdu, ať již na nějaké akci či v soukromí. Dá se říct, že mi literatura otevřela obzory. Autory, jejichž knihy či sbírky jsem četl, jsem najednou potkával (např. Karel Sýs, Michal Černík, Ota Filip atd.)

Jezdil jsem do Mělníka, kde jsme poznávali další přátele, do Broumova, kde jsme se setkávali s polskými básníky. Právě tito autoři nakonec přijeli na naše první májové setkání. Další pozvaní byli lidé, kteří se účastnili Řehečské slepice. Z nich jmenuji Jiřího „George“ Figuru z Frýdlantu nad Ostravicí. Patřil mezi velké přátele a jsem rád, že jsme spolu prožili víkend na třetím jičínském setkání v roce 2010, ale to hodně předbíhám. Těšil jsem se na něj v Martině, kde jeho věta „to sou věci!“ patřila ke spouštěčům legrace. Bohužel už není mezi námi.

Jezdil jsem rád do Chotěboře, kde Petr Musílek organizoval Literární Vysočinu, v dalších ročnících se Zorou Šimůnkovou. To byly nezapomenutelné akce. Bohužel ani Petr a ani Zora už nejsou mezi námi. Stejně tak do Prahy na Večery přiměřených depresí, které se konaly na Smíchově v Obratníku. Tam jsem poznal Romana Poláka, vydavatele mých knížek. Ani on už není mezi námi. Víím, že je to trochu smutná inventura, ale ty společné chvíle zůstávají v mých vzpomínkách.

To vše mi dala literatura.

LUCIE VOLNÁ - KŘIŠŤÁLOVÁ RŮŽE

Zvenčí se linuly zvuky vánoční koledy „Tichá noc, svatá noc“ ze sousedovic statku a malá Anička si v náručí tety Jasmíny pobrukovala. Místnost voněla purpurou a jehličím, v kamnech praskalo právě přiložené dříví a z tácu na stole tatínek uzobával napečené cukroví. Zahleděl se z okna na vánici a s povzdechem si šel přisednout k Jasmíně a malé Aničce na dřevěnou lavici.

Dávno už se setmělo a světničku nepatrně rozzářily do půlky vyhořelé svíce, mezi nimiž byly i svíce z andělského zvonění. Meluzína skučela v komíně a společně s teplem z kamen všechny uspávala.

Z melancholické nálady Jasmínu a tatínka probral něžný dětský hlásek Aničky: „Teto a budeš mi zase, prosím, vyprávět ten příběh o mamince?“ „Vždyť už jsi ho slyšela nejméně stokrát Aničko,“ odpověděla jí na to Jasmína. Vždy jí působilo bolest tento příběh vyprávět. Podívala se na tatínka a ten jí poprosil, jestli by nemohla udělat výjimku, když jsou ty Vánoce. Jasmína tedy spustila a zadívala se z okna ...

„Daleko od nás, v existuje velická země Bonifácie. Je zvláštní tím, že je zde vše z křišťálu, a třpytí se na míle daleko. Žijí zde kouzelné bytosti, které mají na starosti rozsáhlou zahradu, kde rostou křišťálové růže. Každý člověk, co žije zde na Zemi, má v Bonifácii svou osobní růži, kde se zrcadlí jeho osud. S maminkou Annabelle jsme tuto unikátní zahradu měly na starosti. Procházely jsme se kolem růží a dbaly na to, aby se žádné nezkrivil jediný lísteček. Tu a tam jsme v nich zahlédly odraz lidských očí, jež jsou zrcadlem duše. Jedny oči byly jako druhé, ve všech se blýskala доброта, zloba, závist nebo vše dohromady. Maminka jednou zakopla o kámen z křišťálu a její zrak ulpěl na růži tvého tatínka.“

Tatínek se při této pasáži uculil. Byla to jeho nejoblíbenější pasáž celého příběhu.

„V růži se zableskly jeho oči. Byly modré jako nás všech, co žijeme na Bonifácii, ale něčím se přeci jen lišily, nebyly tak ledové. Annabelle každíčký den chodila růži pozorovat a snažila se přijít na to, čím se oči tvého tatínka liší. Nemohla spát, jíst, její mysl pořád zaměstnávaly jeho oči.“

„Kéž by ta růže praskla a ona ji nikdy nenašla,“ vzlykl tatínek.

„Neříkej hlouposti, přece víš, co by se stalo,“ napomenula ho Jasmína a pokračovala ve svém příběhu.

„Uplynul měsíc a Annabelle stále zahleděna do modrých očí se rozhodla zjistit, čím jsou. Vydala se za královnou Bonifácie a vyřkla přání se podívat na planetu Zemi a najít onoho muže. Královna ji varovala, že pokud se

vydá na Zemi, nemůže se víckrát vrátit mezi nás, ale Annabelle neviděla a neslyšela, byla omámena láskou k cizímu člověku.“

Tatínek bafal na lavici dýmku a druhou rukou si podpíral těžkou hlavu.

Jasmína si ho nevšímala a pokračovala: „Byl leden, když se rozhodla poznat tvého tatínka a vzdát se kvůli němu své kouzelné moci. Vítr ji zavanul do malé vesničky obklopené lesem a loukami. Zuřila tehdy vánice, mrzlo až hřebíky na střechách praskaly a cestičky se klouzaly. Celý život byla proti zimě odolná, ale po opuštění Bonifácie se z ní stal obyčejný člověk. Nic už ji nechránilo. Obléknutá byla jen v hedvábné košilce se stříbrnou nití a na nohách měla křišťálové střevíčky. Dobře oblečeným se mráz uctivě klaní, špatně oblečené zraní.“

Jasmína uchopila těžký kožený váček, co nosila na krku. Vytáhla z něj střípky. Po opuštění Bonifácie vyrostla v zahradě nová růže. Annabellina růže.

„Hlíдалa jsem ji každíčkou možnou minutu a modlila se, aby v pořádku došla až k tvému tatínkovi. Počasí se netvářilo, že by se chtělo umoudřit, řekla bych, že vítr přidal na síle. Byla zima, že by ani psa ven nevyhnal. Annabelle modraly prsty a rty, podlamovaly se jí kolena a každou chvíli vyčerpáním upadla do sněhu. Bojovala ze všech sil, aby se opět postavila na nohy a došla do svého cíle. Po několika metrech ale její síly došly a ona padla u rybníka na zem ...“

„A teto, že bude maminka v pořádku a najde tatínka,“ fňukala Anička.

„To víš že najde, však už ten příběh znáš a kdyby ho nenašla, tak by jim té čáp nepřinesl,“ utěšovala ji.

„Po vesnici bylo hrobové ticho, všichni byli zalezlí ve svých světničkách a vyprávěli si příběhy, nebo si četli při svíčkách z knih, jež už znali nazpaměť. Zželelo se mi mé milované sestřičky, a i přes přísné zákazy jsem se jí rozhodla pomoci. Soslala jsem na ni kouzlo, které jí dodalo sílu vstát a zdárně dojít ke svému cíli před roubenku tvého tatínka. Když Anabella doputovala, ozvala se ohlušující rána a tatínek vyběhl ven podívat se, co se stalo. Na zápraží uviděl světlovlasou dívenku promrzlou na kost, do které se okamžitě zamiloval. Vzal ji do náruče a odnesl do své světnice. Co z doslechu vím, tak to, že se měli tuze rádi a tatínek jí na v naší zemi říkal Aničko.“

Tatínkovi se zalily oči slzami. Vzpomněl si, jak mu Annabella vyprávěla o svém životě a on jí zprvu nechtěl věřit, ale když srdceryvně popisovala jeho růži a v jejích očích pravda se zračila, nedokázal tomuto kouzelnému stvoření nevěřit.

„Jednoho dne, když jsem opět procházela zahradou a měla jsem namířeno zkontrolovat maminčinu růži, se stalo něco podivného ...

Uslyšela jsem ten nejšťastnější smích v životě, jenž pomalu utichal a přecházel do šepotavého chichotání a mně došlo, že to může být smích jediné tvé maminky. Ihned jsem běžela k její růži, v naději, že v ní něco zahlédnu, ale ona se přede mnou roztránila na střepy, které nyní nosím zavěšené na svém krku. Bez váhání jsem si sbalila nejteplejší kousky oblečení, které jen v Bonifácii máme k dostání, jelikož jsem nechtěla zakusit to, co tvoje maminka.“

Na věšáku visel kožich z Bonifacie, který byl spíše modním doplňkem, než že by dokázal pořádně zahřát. Jasmína ho chtěla kolikrát spálit, ale tatínek jí to zakázal. Ochránil Jasmínu při cestě k nim a přivedl jim ji na pomoc.

„A to ses, teto, nebála, když si věděla, že z tebe bude už jen obyčejný člověk bez kouzelných schopností?“ vyvíдалa Anička, i když odpověď slyšela už milionkrát.

„Nebála Aničko, v ten moment jsem myslela jen na tvoji maminku, co se s ní stalo, jsme sestry víš, to je pouto, které lze těžko zprerhat.“

„A co se s ní tedy stalo,“ chtěla vědět malá blondatá holčička.

Tatínek se této části příběhu vždy děsil. Annabella musela odejít proto, že ač už byla pouhý smrtelník, bývalé kouzelné bytosti nesmějí mít s jiným smrtelníkem dítě. Tatínek se vždy obával, aby si malá Anička nekladla za vinu, že její maminka už není mezi nimi. Rozplynula se v milion malých studených hvězdiček, které lidé nazývali sněhem nebo sněhovými vločkami. Jasmína během jeho vzpomínání v příběhu pokročila.

„... A proto Aničko se nikdy nezlob na vánici, nikdy nevíš, kdy v ní je část tvé maminky. Nikdy nevíš, zda se letos objeví jako lehký poprašek, nebo se promění v zuřivou chumelenici. Ale věř, že každý rok je tu s námi, jen nevíme kdy. Je součástí tohoto světa, koloběhu přírody, dodává nám vláhu, vodu pro život,“ dokončila vyprávění Jasmína.

Anička se pohlédla na to nadělení, co se právě dělo za okny. Na tváři se jí rozlil úsměv od ucha k uchu. „Teto Jasmíno, já už půjdu spinkat, třeba na mě bude dohlížet moje maminka.“

„Tak dobrou noc miláčku,“ zašeptala Jasmína a šla uložit malou do postele s peřinami nacpanými husími brky.

„Myslíš teto, že mi zítra Ježíšek něco přinese?“ zeptala se Anička.

„To záleží, jestli si byla celý rok hodná,“ odpověděla Jasmína a odešla do světnice za tatínkem.

Tatínek ji objal. „Jsem tak rád Jasmíno, že si tu s námi zůstala, nevím, co bychom si bez tebe počali.“

Následující den všichni napjatě čekali na Štědrý večer. Malá Anička během dne sáňkovala z kopce za roubenkou a dělala ve sněhu andělíčky.

Domů přišla celá promočená, ale šťastná. Teta Jasmína byla ulepená od hlavy až k patě od lepidla, ale snažila se to zakrýt.

Po večeri, při které si všichni nacpali bříška bramborovým salátem a kaprem z rybníka, u kterého kdysi Jasmína zachránila Annabelle, šli rozbalit dárky, které jim Ježíšek nadělil. Jasmína byla jako na trní, když čekala, až Anička sáhne na dárek od ní. Když se konečně tak stalo, Jasmína napětím nemohla ani dýchat. Anička si poslední dárek vychutnávala, rozbalila ho pomalu. V ruce držela slepenou křišťálovou růži, která sice držela jen na vlásku, ale držela. Aničce se řinuly po tváři slzy štěstí.

Podívala se s plamínky v očích ven z okna, kde poletoval sníh a při pohledu skrz růži měla pocit, že zahlédla mamínčin obličej, který se na ni usmíval.

P. F. 2023
Dany
Beranové
bylo sice
pro rok právě
uplynulý,
ale myslím
si, že její
přání platí
i pro rok
2024!

ČAJ pro chvíle pohody

č.207, prosinec 2023, ročník XXII

Vydáno 5. prosince 2023 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský

Interní tiskovina regionálních autorů Jičínska.

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!